

Cuvântul lui Dumnezeu la soborul sfântului Ioan Botezătorul

Din praznic în praznic, din cuvânt în cuvânt petrec pe pământ cu tine, poporul Meu iubit, căci cuvântul Meu cel coborât la tine este praznicul lui Dumnezeu pe pământ cu oamenii. Amin. Petrec și oamenii pe pământ praznicele lor, dar Dumnezeu, cum să nu petreacă praznicele Lui, care sunt adevărul Lui?

Prăznuiește cerul pe Ioan, botezătorul Meu și al multora din vremea trupului Meu. El învăța pe oameni să se spele de păcate și de petele păcatelor, să se spele cu apă și cu pocăință și cu stăruință. Amin.

Mă fac în tine praznic de cuvânt, poporul Meu. Mă fac, fiule, pâine din cer pe masa ta, ca să mănânci și să fii sănătos cu duhul și cu sufletul și cu trupul. Mă fac bucurie pentru tine, ca să te bucur pururea și să ai pace înăuntrul tău, fiule poporul Meu. Nimic nu-i mai dulce și mai odihnitor ca pacea Mea în inima ta. Pace îți dau, cuvânt de pace între Mine și tine, poporul Meu, ca să fii mare prin pacea Mea și prin înțelepciunea Mea.

O, rău e de omul care este mare prin sine pe pământ. Acela nu poate spune adevărul, căci adevărul, Eu sunt. Omul cel mare pe pământ, nu poate spune nici adevărul lui, că nu merge cu adevărul spus, pentru că omul trăiește viață mincinoasă, și tot așa și vorbește. Cine să-i învețe pe oameni cu adevărul? Nu sunt oameni adevărați pe pământ ca să-i învețe pe ceilalți adevărul. Vin Eu din cer adevăr, și Mă port cu adevărul Meu printre oameni, dar oamenii sunt deprinși cu deșertăciunea și cu minciunile ei, și nu se pot învăța cu adevărul. Oamenii nu sunt adevărați unii cu alții, nu-și pot spune adevărul unii altora. Se supără om pe om dacă-și spun adevărul unul altuia. N-are omul cum să spună adevărul, că omul nu lucrează lucrul adevărului, iar cel ce nu lucrează această lucrare, n-o poate da, n-are cum să dea din ea. Omul nu știe cum să-și trăiască viața ca să-i fie viața viață adevărată, și nu viață mincinoasă. Viața care nu-ți poate da nici o plată adevărată, aceea este viață mincinoasă, și oamenii pe pământ sunt deprinși cu viața cea mincinoasă. Ferice omului care trăiește viață adevărată, că acela este fiul adevărului, fiul lui Dumnezeu. Cine trăiește viață cerească pe pământ, acela poate spune oamenilor adevărul, iar cel ce trăiește viață omenească, acela n-are ce să dea, căci minciuna nu este viață.

Omul s-a mințit pe sine încă de la început, și dacă s-a mințit pe sine, a putut să se smulgă din brațele adevărului. Omul mare, omul semeț, omul cu minte omenească nu poate sluji adevărului. Se mint oamenii că știu și că pot lucra adevărul, și se mint unii pe alții că își lucrează adevărul unii altora. Aceasta este minciună pusă în dreptul adevărului, căci oamenii cu viață trupească și omenească nu sunt adevărați, și ar fi adevărați dacă ar trăi viață cerească și duhovnicească pe pământ. Nu poate să se călăuzească orb pe orb. Își sunt unul altuia prăpastie și nu călăuză. Cine nu trăiește viață cerească între cer și pământ, acela este un om orb. Eu sunt vederea celui ce vede, celui ce trăiește, iar cel ce nu Mă are pe Mine adevăr în el, acela este orb, și nu este adevărat, și nu poate fi lumină pentru orbi.

O, poporul Meu, o, fiule scump, ce cuvânt tainic, ce cuvânt adevărat cobor azi în mijlocul tău! Voiesc, poporul Meu, să ia oamenii acest cuvânt și să-l creadă și să caute apoi spre adevăr. Așa și tu să voiești, și să ceri de la cer lumina Mea și adevărul Meu peste viața oamenilor de pe pământ, că fără adevăr e întuneric pe pământ. Ioan, botezătorul Meu, a trăit viață adevărată între cer și pământ și a putut mărturisi adevărul cel din el. El avea înăuntrul său pe Dumnezeul adevărului și s-a dus în mijlocul oamenilor ca să le vestească adevărul, pe care-l avea și pe care-l împărțea oamenilor. Dar oamenii sunt străini de adevăr și îl iau ca pe o tulburare și îl stârpesc dintre ei. Ce bucurie are Ioan Botezătorul dacă e sărbătorit de fiii celor ce l-au ucis? Oamenii

minciunii au ucis pe omul adevărului, iar fiii celor ucigași mărturisesc că sunt fii ai celor ce au ucis adevărul, că scris este: «Vai vouă, care ridicați în slavă mormintele proorocilor și pe proorocii din ele, că prin aceasta mărturișiți că sunteți fiii celor ce au ucis pe cei adevărați între oameni». Cine nu sărbătorește pe un sfânt cu sărbătoare sfântă și cerească și curată pe pământ, acela nu aduce nici o bucurie sfântului cel pomenit. Dar cine poate sărbători pe sfinți? Numai cei asemenea lor pot face sărbătoare și bucurie pentru sfinții care s-au dus de pe pământ la cer.

Ioan era glasul care vestea venirea adevărului între oameni, dar adevărul este primit numai de cei ce se pocăiesc de relele lor și se spală de petele minciunii lor, și de aceea striga el printre oameni: «*Pocăiți-vă, că se apropie împărăția cerurilor spre voi!*», iar împărăția cerurilor este adevărul cel ceresc între oameni și cu oamenii. Dar oamenii nu s-au îndurat să se despartă de cele mincinoase și fără duh de viață în ele, și l-au numit pe Ioan tulburare între oameni, și l-au stârpit, dar el strigă și nu tace, că este viu, și vine cu Mine pe pământ, precum toți sfinții vin; vine și strigă ca și atunci.

Iată glasul celui ce strigă, iată glasul lui Ioan:

– *O, oamenilor, o, oamenilor, o, fii ai oamenilor, o, fii ai fiilor oamenilor! De ce nu vă pocăiți? Eu strig și azi la voi, ca și atunci. Vine Domnul pe pământ, ca să despartă lumina de întuneric, că pământul este fără de chip, și este pustiu, iar eu strig în pustiu, și întuneric este deasupra pământului. Vine Domnul să facă din nou cerul și pământul. Deschideți Cartea Adevărului și vedeți unde este vremea ajunsă.*

O, oamenilor, ce vă dați voi unii altora? Eu am dat oamenilor lucrul care nu se stinge, care nu se dărâmă, care nu se clatină, care nu piere, căci eu am fost om adevărat și am trăit viață adevărată și n-am mințit pe oameni, și am lucrat peste ei lucrarea zilei și le-am grăit să părăsească întunericul și să ia calea zilei, calea cea fără de sfârșit, calea care se vede, căci în întuneric nu se vede nimic.

O, oamenilor, strig din cer pe pământ. Faceți din voi biserică a lui Iisus Hristos, nu biserică a oamenilor, că sfinții trag la sfinți, fiindcă așa înseamnă adevărul și dreptatea. Cerul cel nou și pământul cel nou pe care-l aduce Domnul acum pe pământ, va avea dreptatea de viață veșnică, și nu se poate biserică fără sfinți și sfinți fără biserică. Sfinții cerului nu mai au biserică pe pământ, că sfinții trag la sfinți și la oameni curățiți prin pocăință și sfințiți prin Hristos, și sfinți apoi. Nu mai are biserica de pe pământ sfinți, că sfinții nu sălășluiesc cu cei ce nu părăsesc fărâdelegile și viața fără Dumnezeu.

Strigă Dumnezeu la voi, o, oamenilor; strigă și sfinții, strigă și îngerii. Pocăiți-vă, căci beția și curvia și desfrânarea și ura și minciuna și uciderile și lăcomia și viața trupească, toate sunt întuneric, și ați acoperit pământul cu întunericul pe care-l trăiți. O, nu mai aveți lumină pe pământ, nu mai este între voi om adevărat, așa cum am fost eu. Eu am întins spre oameni calea adevărului ca să aibă oamenii cale. Vine Domnul la voi și Se face cuvânt peste voi, și are Domnul popor sfânt între voi, o, oamenilor. Alergați spre poporul Domnului, spre trimisul Domnului între voi, căci în vremea mea mulți veneau după mine ca să le spăl păcatele și să le dau lumină și să-i învăț viața. Veniți de luați lumină și învățătură din cer. Veniți spre poporul cel sfânt, care are în mijlocul lui cuvântul lui Dumnezeu, cel care împarte putere sfântă și viață fără de moarte și fără de păcat pe pământ. Păcatele voastre au acoperit pământul de întuneric. Faceți-vă prin pocăință și prin sfințenie deplină fii ai lui Hristos, și zidiți-vă biserică vie și cerească între cer și pământ, că biserica de pe pământ, numită biserică a lui Hristos pe pământ, este minciună, nu este biserică a lui Hristos. Altceva înseamnă să fie biserica biserică a lui Hristos. Ceea ce aveți voi de biserică este biserică omenească și pământească, iar adevărata biserică nu poate fi decât cerească pe pământ. De două mii de ani așteaptă Domnul desăvârșirea bisericii Lui și întoarcerea Lui între oameni, că Domnul prin biserica Lui va lucra ca să Se întoarcă pe pământ la oamenii cei credincioși și sfinți.

Hristos Se dă sfinților, așa cum rostesc preoții voștri, dar sfinții nu sunt sfinți numai când și când. Nu este om sfânt omul care se sfințește numai când și când, și acela este om mai rău decât cel ce nu-L știe pe Hristos. Eu nu așa am lucrat. Eu am fost sfânt în toată vremea mea pe pământ, și m-am arătat drept și adevărat cu Dumnezeu înaintea oamenilor cu mărirea de sine în ei. Omul cel adevărat este omul sfânt. Viața cea adevărată este viața sfântă. Uitați-vă la mine și așezați-vă după chipul și asemănarea mea, că eu m-am așezat după chipul și asemănarea lui Hristos. Pocăiți-vă de viața cea mincinoasă, și apoi faceți-vă sfinți, și apoi uniți-vă cu Hristos și fiți un trup și un duh cu Domnul, și fiți adevărați pe deplin, o, fii ai oamenilor! Amin.

– Poporul Meu, am dat oamenilor pe Ioan. Am slobozit peste oameni glasul celui ce strigă în pustiu, că pământul este fără de chip și este pustiu, dar vin să fac din nou cerul și pământul, și voi lucra cu tine această lucrare. Va lucra Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt, și va lucra cu tine, că tu ești credincios și ai dat lui Dumnezeu adăpost în mijlocul tău, popor mititel și curat cu credința.

O, rău e de omul care este mare pe pământ prin mărirea de sine, prin mărirea ca pe pământ. Acela nu poate spune adevărul, nu poate primi adevărul ca să-l adăpostească în sine și să-l dea și altuia; nu poate, că are mărirea de sine, și nu poate să aibă viață adevărată cel cu mărirea de sine.

Tu, poporul Meu, să nu te încerci cu lucrarea mării de sine. Tu nici cu Mine să nu te mândrești, că Israel cel de demult s-a mândrit că e poporul Meu și s-a strivit pe sine prin mărirea de sine. Tu să fii smerit prin Mine, că smerenia inimii este paznicul omului sfânt. Pe pământ sunt numai oameni mari, mari prin sine, și se mint unii pe alții. Ei nu-și pot spune adevărul unii altora. Oamenii nu Mă au pe Mine și nu-și pot spune unii altora că nu Mă au, și își spun că Mă au, și se mint unii pe alții că Mă au, dar pe Mine Mă au cei sfinți, căci întru ei Îmi găsesc Eu plăcerea și petrecerea. Amin.

Din praznic în praznic Îmi găsesc plăcerea în mijlocul tău, poporul Meu. Tu, fiule, să nu ai altă bucurie pe pământ, că bucuria ta, Eu sunt, precum tu ești bucuria Mea și nădejdea Mea cea pentru lucrare de cer nou și de pământ nou. Învață, fiule, învață, poporul Meu. Învață mereu să fii pe potriva Mea și uită-te mereu la tine să nu fii altfel, fiule, să nu fii ca fiii oamenilor, și să fii făptură cerească pe pământ, luminează să fii în mijlocul întinericului de pe pământ. Amin.

Oamenii folosesc zilele de serbare ale sfinților ca să-și petreacă praznicele lor, nu pe cele ale sfinților, căci sfinții nu mai sunt la locul lor serbați, și nu mai au sfinții zilele lor de serbare pe pământ cu oamenii. Oamenii au clătinat de la locul lor vremile sfinților, și nu vor să se întoarcă cu pocăință ca să-și recunoască păcatele și rățacirea lor de la adevăr. O viață cerească în om nu poate începe decât după spălarea duhului și a sufletului și a trupului, dar oamenii nu se trezesc, și îi voi face să se clatine cu așternutul lor cu tot, ca să strige la Mine așa cum am strigat Eu de pe cruce către Tatăl.

Iar tu, poporul Meu, să fii popor sfânt pe pământ, căci sfinții sunt cei ce mărturisesc adevărul peste oamenii veacurilor. Tu ești trimisul Meu, că prin tine Eu merg peste pământ cuvânt de înnoire a lumii, cuvântul cel de facere a cerului și a pământului și a lumii, cuvânt de facere nouă și de om nou pentru facere nouă. Amin, amin, amin.

07/20-01-1998